

Förbjudna Tankar

Skolan. Igen. Hon ville inte men som vanligt var hon så illa tvungen.

Varje dag samma sak om och om igen. Klumpen i magen växte sakta, för varje steg hon gick från busshållplatsen och upp mot skolbyggnaden.

Det skulle bli en jobbig dag i dag, det visste hon utan att ens titta på schemat. Det var inte där problemet låg egentligen, utan i allt annat. Hur betygen skulle bli kunde hon ta itu med senare. Det var det minsta hon brydde sig om. Bara hon överlevde högstadiet, gjorde hon det skulle hennes liv...Hon tänkte för mycket. Vissa tankar kunde hon hantera. Vissa tankar, förbjudna tankar. Man ska inte tänka så mycket. Ifall man gör det kan hjärnan bli överhettad, och blir den det kan allting gå alldeles för långt.

Förbjudna tankar, som ingen kan hejda. Nu hade hon kommit till huvudingången, bara in genom dörren och en trappa upp, sen kunde hon lugnt gå in i klassrummet och sätta sig på sin plats. Sen var allt okej. Okej för en stund, som vanligt. Hur kunde en sådan enkel sak vara så jobbig?

Ingen skulle säga något. Eller, skulle dem det? Hennes tankar spökade, det är bara att gå in, sa hon till sig själv. För att hon var tvungen. Så hon gick in. Som vanligt när hon kom till skolan på morgonen så var korridorerna fulla av liv. Alla tycks ha så roligt, skrattar och pratar i munnen på varandra. Tills hon kommer in. Några tjejer stannar upp i sitt pratade och tittar motbjudande på henne, som att hon vore något som katten släpat in.

Dom säger inget högt, men dom tittar och viskar. Blänger. Då och då fnittrar dom till och så börjar plötsligt en av tjejerna, Lina, en stroppig tjej som alltid hänger runt med flera kompisar och skolkar, att flina elakt mot henne. Innan hon hinner börja gå upp mot sitt klassrum säger Lina:

- Ursäkta mig, Emma, visst heter du så?

- Ja...svarar Emma lågt. Hon visste att det här skulle komma.

Lina var inte direkt någon trevlig tjej. Ingen på denna skolan är en trevlig tjej, tänker hon och önskar sig långt bort.

- Jag undrar bara om du ska på den där festen hos Josse på lördag?

I bakrunden står Linas kompisar och ser ut som att dom inte kan hålla sig för skratt.

- Nej, svarar hon och börjar gå upp mot sin korridor och sitt klassrum.

Hon orkar inte det här. Hon vill inte.

- Nä, just det, det borde jag ha förstått! säger Lina högt när hon ser att Emma har börjat gått. För med dom där kläderna skulle väl inte ens din morsa vilja synas med dig! Eller är hon också lika ful? Fetto!

Emma fortsätter bara att gå, som att hon inte hörde, men bakom hennes ögonlock bränner tårarna heta. Inte här, tänker hon. Inte nu.

Med klassen är det inte så mycket bättre. Ensam i ett hörn sitter hon.

När alla andra gör grupparbeten jobbar hon själv. För henne känns som att sitta i skamvrån. Ibland när dom inte har någon lärare hörs det drypande kommentarer, om henne, och ibland går det nästan för långt.

Dagen går sakta framåt. Alla lektioner känns trista, sen så kan hon inget heller. Eller, kan kanske hon kan, men hon orkar inte.

Orkar inte bry sig i skolan, varför bry sig om sin framtid när man ändå inte har någon? tänker hon medans matteläraren Pär förklarar ett halvsvårt mattetal på svarta tavlan. Sär Pär, han fattar ju ingenting, tror att livet går ut på fjantiga matteuppgifter och att räkna ut vinklar, tycker hon.

Plötsligt blir hon arg, men argheten övertas snabbt i besvikelse.

Livet har ingen mening, tänker hon. Livets mening är att dö.

Hennes tankar, hon kan inte hindra dem. Det är fel, hon vet det.

Alla förtjänar att leva, den saken är klar, men om man inte känner sig levande, vad ska man göra då? Inte ens när dom höll på som värst med henne kände hon sig levande. Hon hade skärt sig en gång, känslan av skarpa rakblad som skärde genom hennes hud, och det varma blodet som sipprade ut... Fast hon råkade skära sig för djupt, vilket hon läst var ovanligt för nybörjare, så hon var tvungen att springa och hämta plåster. Till mamma sa hon att hon hade bränt sig på hemkunskapen i skolan, när hon undrade över hennes plåstrade armar.

Sen undrade hon inget mer, hon trodde på det.

Precis som hon trodde att Emma var precis som alla andra, hade lika många kompisar som alla andra. Hade hon aldrig sett hur ensam hon var? Hur kunde mamma vara så blind?

Nej...tänkte hon. Jag är inte som alla andra. Jag är ingenting.

Skolveckan gick sakta mot sitt slut. Inget särskilt hände, förutom det som redan var som vardagsmat för henne. Ord, kommentarer, skitsnack. Allt som kunde såra henne. Och hon var sårad, alldeles för sårad. Ibland gjorde det henne förvirrad. Även fast allt tycktes kretsa kring henne, fetto Emma, så kände hon sig som den mest ensamma flickan i hela världen. Hellre är jag utfrysst än ett mobboffer, tänkte hon när hon var arg.

Och det var oftast då som tankarna kom. När allting var som värst, och magen kändes som ett enda svart sugande hål. Då kom tankarna.

Varför just hon? Emma, den utsatta. Visst, hon var ingen skönhet eller så, men var det en anledning nog? Gav hennes storlek på kroppen dem rätten att trycka ner henne gång på gång, eller var det bara så det skulle vara?

Kanske var det inte meningen att hon skulle finnas, kanske var det därför som det var som det var. Men det är för sent för att ändra på nu, tänkte hon. Tar jag mig igenom ett år till, då kanske det kan bli en förändring. Men oddsen var inte stora.

Den sista dagen i skolan, fredag, missade hon bussen hem.

Eller missade och missade, hon gjorde det medvetet.

Lina skulle åka bussen idag, och hon var en av dem värsta.

Nästa gång gick inte förrän kvart över fem. Hon var tvungen att stanna kvar i stan ett tag och hitta på nåt. Den första timmen satt hon i biblioteket, pluggade för en gångs skull. När hon blev trött på det gick hon ner på bageriet en gata ner. Hon hade en tjuga och två tior i fickan på sina mörkgrå manchesterbyxor. Hon bestämde sig för att köpa en bulle och en dricka. Egentligen mådde hon lite dåligt över bullen, tyckte att det skulle se äckligt ut, när en sån som hon åt sötsaker, som att det var det enda dom ätit i hela sina liv. Men magen hade börjat kurra, faktiskt.

Nästan brevid henne, vid bordet längst bak i lokalen, satt en kille i hennes egen ålder och drack något som såg ut som kaffe, svart.

Hon hade aldrig sett honom förut, var han ny på skolan?

I alla fall så tittade han på henne. Granskade hela hennes skepnad.

Säkert för att hon var så ful och tjock.

Då reste han sig upp och började gå mot henne, kaffet stod fortfarande kvar på bordet. Han gick fram och

satte sig hos henne.

Hjälp! tänkte hon desperat. Vad skulle hon säga?!

Men det var han som började.

- Hej, sa han. Går du på Sävfors eller?

- Ja, svarade hon. 8b, den stökiga klassen du vet.

- Jaha, jag är ny i c, Markus föressten.

- Emma, svarade hon, och kände sig för första gången på riktigt länge glad.

Tänk att han pratade med henne! Och så fortsatte samtalet.

Hon fick veta att han flyttat från Visby veckan före, och att han två äldre bröder som båda bodde i USA.

Och till råga på allt, han hade också missat bussen, det betydde att dom båda skulle åka hem samtidigt.

Tanken livade verkligen upp henne.

Nu behövde hon inte sitta längst bak längre, hon skulle inte vara det ensamaste i hela världen. Hon skulle sitta med Markus, han kändes som hennes kompis, men vad vågade hon tro?

Bussresan hem tog ungefär trettiofem minuter, men för henne kändes det som fem. Dom hade haft trevligt, ja verkligen trevligt! Att hon ens kunde minnas sånna positiva ord. Hon skulle börja säga det oftare.

Trevligt.

Vid middagen märkte mamma för en gångs skull att det var nåt särskilt.

- Har du haft en bra dag? frågade hon vänligt.

- Ja, verkligen! Hon tog en snabb titt på klockan.

Men mamma, jag måste gå nu! Jag lovade Markus att jag skulle visa honom böckerna och det vi håller på med i skolan och så.

- Markus, vad är det för pojke?

- Han är ny på skolan, min kompis.

Hon hejdade sig en sekund efter hon sagt det sista, min kompis.

Hon hade sagt det så lätt, orden bara flög ur munnen på henne.

Hennes kompis... Var han verkligen det?

Det var inget hon behövde tänka länge på, för det var han.

Hon visste det, och det gjorde henne lycklig.

Så gick hon, och det enda som fanns i hennes mage var köttbullarna hon ätit till middag, ingen svart klump.

Inga mer dåliga tankar, bestämde hon sig för.

Inga mer förbjudna tankar.

Texten är utskriven från Poeter.se

Författaren Amfetamina med Poeter.se id #1156 innehar upphovsrätten